Sygn. akt III Ca 1371/18

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 października 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie o sygn. akt III Ns 677/15 z wniosku P. M. (1) i J. J. (1) z udziałem A. M. o podział majątku wspólnego oraz dział spadku B. M. i S. M.:

1) ustalił, iż w skład majątku wspólnego małżonków B. M. i S. M. wchodził wkład mieszkaniowy związany z lokatorskim prawem do lokalu mieszkalnego oznaczonego nr (...) położonym w Ł. przy ul. (...), o wartości 167 960 zł;

2) ustalił, iż w skład spadku po B. M., zmarłym 3 października 1989, roku wchodzi ½ udziału we wkładzie opisanym szczegółowo w punkcie 1 postanowienia;

3) ustalił, iż w skład spadku po S. M., zmarłej 10 maja 1991 roku, wchodzi ½ udziału we wkładzie opisanym szczegółowo w punkcie 1 postanowienia;

4) dokonał podziału majątku wspólnego B. M. i S. M. oraz działu spadku po S. M. i B. M. w ten sposób, że wkład mieszkaniowy szczegółowo opisany w punkcie 1 postanowienia przyznał na wyłączną własność A. M. ze spłatą na rzecz P. M. (1) 55 986,66 zł i bez spłaty na rzecz J. J. (2) ;

5) szczegółowe rozliczenie kosztów związanych z wydaniem opinii przez biegłego pozostawił referendarzowi sądowemu przy ustaleniu, że koszty opinii ponoszą P. M. (1) i A. M. po połowie;

6) ustalił, że uczestnicy ponoszą pozostałe koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

Apelację od powyższego postanowienia wniosła uczestniczka A. M. w zakresie pkt. 1 i 4.

Skarżąca zarzuciła orzeczeniu naruszenie:

- art. 233 § 1 k.p.c. i sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy. Dokonanie oceny dowodów w sposób niewszechstronny, bowiem z pominięciem dowodu z zaświadczenia Spółdzielni Mieszkaniowej o wartości wkładu mieszkaniowego wchodzącego w skład spadku na kwotę 49.700 zł co w konsekwencji doprowadziło do zasądzenia spłaty na rzecz P. M. (1) w kwocie 55.986,60 zł, zamiast kwoty 16.566,66 zł.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę postanowienia w zaskarżonej części poprzez ustalenie, że w skład majątku wspólnego małżonków B. M. i S. M. wchodzi wkład mieszkaniowy związany z lokatorskim prawem do lokalu mieszkalnego oznaczonego nr (...) położonym w Ł., przy ul. (...) o wartości 49.700 zł i zasądzenie od A. M. na rzecz P. M. (2) kwoty 16.566,66 zł a także o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

W odpowiedzi na apelację J. J. (2) i P. M. (1) wnieśli o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od skarżącej na rzecz każdego z wnioskodawców kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Wbrew zapatrywaniom skarżącej, Sąd I instancji w niniejszej sprawie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Okręgowy podziela, przyjmując za własne, oraz dokonał prawidłowej, gdyż odpowiadającej wymogom art. 233 § 1 k.p.c., oceny dowodów, w oparciu o którą wyprowadził trafne wnioski jurydyczne. Zarzut zatem naruszenia wskazanej normy prawnej jawi się jako niezasadny.

Zgodnie z dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Przywołany przepis statuuje zasadę swobodnej oceny dowodów, która stanowi jeden z przejawów niezawisłości sędziowskiej. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem sądu jest dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie sądu, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych związków przyczynowo-skutkowych, przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Wobec tego dla skuteczności zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. nie jest wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Skarżący powinien przy tym wskazać, jakie kryteria oceny zostały naruszone przez sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im taką moc przyznając (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, LEX nr 52753, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 2005 r., III CK 3/05, LEX nr 180925).

Sąd Okręgowy podziela przedstawione powyżej poglądy stanowiące ugruntowany dorobek judykatury. Konfrontując ich treść ze stanowiskiem skarżącej należało uznać, że zarzuty stawiane zaskarżonemu rozstrzygnięciu nie mogą być uznane za zasadne, albowiem nie wykazano, ażeby Sąd pierwszej instancji przekroczył wyznaczone w treści art. 233 § 1 k.p.c. ramy swobodnej oceny dowodów. Wywód apelacji w tym zakresie sprowadza się wszak jedynie do wskazywania, że w ocenie skarżącej, wartość wkładu mieszkaniowego związanego z lokatorskim prawem do lokalu mieszkalnego numer (...) znajdującego się przy ul. (...) wynosiła 49.700 zł na co wskazywało zaświadczenie spółdzielni a nie jak ustalił Sąd Rejonowy 167.960 zł. Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji w sposób prawidłowy ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy i zasadnie uznał, że wartość wkładu mieszkaniowego związanego z lokatorskim prawem do lokalu mieszkalnego należało ustalić w oparciu o opinię biegłego ds. szacowania wartości nieruchomości. W oparciu o taką opinię, której uczestnicy postepowania w tym skarżąca, nie kwestionowali Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił wartość przedmiotowego wkładu mieszkaniowego.

Zważyć bowiem należy, że przydział mieszkania wiąże się ze zgromadzonym wkładem mieszkaniowym w określonej wysokości i w chwili przydziału wkład ten faktycznie odpowiadał wartości prawa do przydzielonego lokalu ale w chwili podziału majątku wspólnego i działu spadku wartość tego prawa jest inna z reguły znacznie wyższa niż wartość uprzednio zgromadzonego wkładu mieszkaniowego. Rozliczenia zatem w ramach podziału majątku wspólnego i działu spadku wartości mieszkania w wysokości sumy nominalnej wkładu mieszkaniowego nie odpowiadałyby zasadom współżycia społecznego i prowadziły do rażącego pokrzywdzenia tych z uczestników postępowania, którzy uzyskują jedynie spłatę z tytułu podziału majątku wspólnego i działu spadku. Winni oni otrzymać spłatę w takiej wysokości, która odpowiada wartości prawa, które powstało na skutek wpłaconego wkładu mieszkaniowego.

Reasumując, skarżąca nie zdołała przedstawić jakichkolwiek merytorycznych argumentów, które podważałyby prawidłowość ustaleń i wniosków jurydycznych wyprowadzonych przez Sąd I Instancji, stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy w punkcie 1. postanowienia, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego, orzeczono w punkcie 2. postanowienia na podstawie art. 520 § 1 k.p.c., jako że w niniejszej sprawie nie zachodzą żadne okoliczności, które uzasadniałyby odstąpienie od podstawowej zasady rozliczenia kosztów postępowania nieprocesowego, wyrażonej w powołanym przepisie.